

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 175.

plaat 1

Charlie Barnet a/h Orchestra: Murder at Peyton Hall (Barnet)
B/1 - 2:50 - RCA Victor LPM 551

Wanneer Charlie Barnet met zijn orkest in Los Angeles was, verbleef men meestal in ~~een~~^{een} hotel in Hollywood dat appartementen verhuurde, Peyton Hall. En daarom bedacht Barnet dit stuk "Murder at Peyton Hall" waarbij hijzelf de kreet aan het begin gaf. Andy Gibson maakte het arrangement en de opname was voor Blue Bird in Hollywood, 14 augustus 1941. Solistisch hoorde u de leider op altsaxofoon, Bob Burnet op trompet, en Bus Etri op elektrische gitaar. Het orkest zag er bij deze session zo uit: 4 trompetten-Bob Burnet, Bob Price, Cy Baker en Mickey Bloom. Ook 4 trombones-Bill Robertson, Tommy Reo, Spud Murphy en Ford Leary. Barnet's orkest was zo ongeveer het enige met een saxofoonsectie zonder bariton, maar met drie alten-Conn Humphreys, James Lamare en Ray Hopfner, plus twee tenoren-Charlie Barnet en Kurt Bloom. In de ritmesectie Bill Miller-piano, Bus Etri-gitaar, Phil Stevens-bas, Cliff Leeman-drums. Kort na de session kwam gitarist Etri bij een auto-ongeluk om, en werd opgevolgd door Jack LeMaire. Op 11 september werd een stuk van Barnet opgenomen dat niet gearrangeerd was, een 'head' zoals bij echte jazz big bands in die tijd nog wel eens voorkwam. Hij noemde het "Mother fuzzy", en in de figuur door de saxofoongroep herkent men de titel, eenvoudig een eufemisme voor mother fucker.

plaat 1

Charlie Barnet a/h Orchestra: Mother fuzzy (Barnet)
A/1 - 2:43 - idem

Hollywood, 11 september 1941 voor Blue Bird, Charlie Barnet and his Orchestra met "Mother fuzzy", en een manier van spelen die vooruit liep op het werk van de Woody Herman Band in '45. Barnet speelde sopraansaxofoon, Bob Burnet op trompet, Bill Miller-piano. In april 1942 ging Barnet van RCA Victor die Blue Bird uitgaf, naar Decca. En met een vrijwel totaal andere bezetting nam hij op 17 juli in New York op. Na Frankie Newton en Charlie Chavers had hij weer een zwarte trompettist, Peanuts Holland. Verder in de sectie: Irving Berger, Joseph Ferrante en Charles Zimmerman. Drie trombones: Kahn Keene, Bill Robertson en Russell Brown. De drie altsaxofonisten: George Bohn, Murray Williams en James Lamare, de twee tenoren: Barnet zelf en Kurt Bloom. In de ritmesectie Bill Miller-piano, Tom Moore-gitaar, Bob Elden-bas, Jackie Mills-drums. "Things ain't what they used to be".

plaat 2

Charlie Barnet a/h Orchestra: Things ain't what they used to be
B/2 - 2:38 - Ace of Hearts AH 157 (Mercer Ellington)

"Things ain't what they used to be" dat als compositie op naam van Mercer Ellington staat, Charlie Barnet and his Orchestra nu voor Decca, de leider speelde altsaxofoon, Peanuts Holland deed de trompetsolo, Bill Miller aan de piano. Uit dezelfde session een compositie en arrangement van Andy Gibson: "Washington whirligig".

plaat 2 Charlie Barnet a/h Orchestra: Washington whirligig (Andy Gibson)
A/4 - 3:14 - idem

Even vlug schnabbelen in Washington - "Washington whirligig" met Barnet op altsaxofoon, Peanuts Holland-trompet. Decca, New York City, 17 juli 1942. 1 augustus begint de recording ban, vakbonds verbod om voor de plaat te spelen, maar Decca voldeed eerder aan de AFM-eisen dan de twee giganten, RCA Victor en Columbia. 21 oktober 1943 neemt Barnet weer op, niet alleen met weer een totaal nieuw orkest, maar nu ook een bariton in de saxofoongroep. Dit is de bezetting. Al Kilian (van Count Basie), Peanuts Holland, Jimmy Pupa en Lyman Vunk-trompetten, Eddie Bert, Ed Fromm, Spud Murphy en Bob Swift-trombones. Van allebei vier dus. In de saxgroep op alt Buddy DeFranco (20 jaar oud) en Ray DeGeer, tenoren: Kurt Bloom en Mike Goldberg, op bariton Danny Bank. Charlie Barnet zelf dus niet meer in de sectie. In de ritmesectie de 17 jarige Dodo Marmarosa-piano, Turk Van Lake-gitaar, ~~Russ~~ Russ Wagner-bas, Harold Hahn-drums. In het seizoen 1942-'43 is de 20 jaar oude Ralph Burns een jaar lang als arrangeur aan Barnet's orkest verbonden, en van hem is dit stuk met Dodo Marmarosa als solist. "The moose".

plaat 2 Charlie Barnet a/h Orchestra: The moose (Ralph Burns)
B/1 - 2:38 - idem

NYC,
21 okt. 43.

"The moose" van Ralph Burns, en dat is gewoon een eland, Emry Byrd kwam later in focus. Dodo Marmarosa was de solist op piano. Bij de session van februari '44 nam Barnet voor de zoveelste keer een Ellington-stuk op, ik neem aan dat het arrangement van Ralph Burns is, het klinkt al zeer naar zijn latere werk bij Woody Herman. In het orkest is bassist Andy Riccardi voor Russ Wagner in de plaats gekomen, in de saxgroep tenorist Andy Dino voor Mike Goldberg. Het koper is drastisch veranderd. De vier trombones zijn Porky Cohen, Ed Fromm Tommy Pedersen en Ben Pickering, de vijf trompetten: Chuck Zimmerman Lyman Vunk, Jimmy Pupa, Art House en in "Drop me off in Harlem": Roy Eldridge.

plaat 2 Charlie Barnet a/h Orchestra: Drop me off in Harlem (Duke Ellington)
B/5 - 2:21 - idem

Aanmerkelijk sneller dan Ellington het toen zelf speelde: "Drop me off in Harlem" met Dodo Marmarosa-piano, Barnet op tenorsaxofoon en trompettist Roy Eldridge. Voor Decca in New York City, 24 februari 1944. Charlie Barnet is met zijn big bands nog doorgegaan tot rond 1950 het einde aan het grote orkest-tijdperk kwam. Hij heeft steeds z.g. 'mixed bands' geleid, Oscar Pettiford speelde bij hem, Howard McGhee, maar het niveau van de nu behandelde periode werd niet meer gehaald. Barnet moet dit jaar 70 worden, woont afwisselend in Palm Springs en San Diego en heeft in de jaren zestig een keer de hele Ellington Band uit New York over laten komen, (tickets betaald, concert betaald), omdat hij jarig was en wat leuke muziek op zijn feestje wilde hebben. Als afsluiting nu een opname van 3 augustus '44 waarin Dodo Marmarosa piano speelt en de leider tenorsaxofoon. In de trompetsectie weer Peanuts Holland, in de ritmesectie Howard Rumsey op bas en op gitaar de 20 jarige Barney Kessel. Charlie Barnet's grootste plaat-succes: "Skyliner".

plaat 2 Charlie Barnet a/h Orchestra: Skyliner (Barnet)
B/laatste - 3:00 - idem

"Skyliner" van Charlie Barnet, door Charlie Barnet and his Orchestra voor Decca, Hollywood, 3 augustus 1944. Eind van deel 175, NOS Jazzgeschiedenis, MdR.

NA 65678

0 0 0 0 0